

Chương 38

Ellie lại thiếp đi, hai tiếng sau nàng bị đánh thức bởi tiếng động phát ra khi Zack vào nhà. Trời, anh thật dũng cảm khi dám quay lại. Thật tốt bụng. Giọt nước mắt biết ơn chảy qua khóe mắt nàng; khi người ta ôm yếu thế này mà không bị bỏ rơi thì thật tốt.

Chắc nàng cần tắm nhưng việc đó đúng là không thể; chỉ nghĩ đến những giọt nước rơi xuống da nàng đã thấy đau đến mức hết muốn tắm rồi. Ellie cầu mong người nàng không bốc mùi.

Nhưng khi anh bước vào phòng với lon Tizer và cái ống hút màu hồng gập lại để nước không bị dây ra ngực nàng, có vẻ như Zack không phải nín thở. Chắc là nàng không bốc mùi. Anh xếp lại gối cho nàng, giữ tấm chăn lông vũ, gài lại góc ga trải giường bị tuột khi nàng trở mình.

“Ngoài trời tối rồi.” Lon Tizer mát lạnh và ngon lành làm họng nàng đỡ bỏng rát.

“10 giờ rồi. Đến giờ uống Ibuprofen rồi đó.” Anh bóc viên thuốc từ vỉ nhôm và đưa cho nàng trước khi xé cái nắp hình oval của hộp giấy Kleenex mới mua. Cô có ăn nổi không?”

Ellie nhắm mắt, nghĩ tới thức ăn và lắc đầu. “Không, cảm ơn anh. Tôi không đói. Lon Tizer này là tốt rồi.”

“Tốt. Giờ cô muốn ngồi trên sofa xem ti vi một chút không?”

Ti vi. Lại phải tập trung. Phải mở căng mắt. “Tôi nghĩ tôi quá mệt.”

“Rồi, thế cô ngủ tiếp đi. Tôi mang laptop theo đây. Tôi sẽ ngồi làm việc mấy tiếng nữa. Cô cần gì cứ gọi.”

“Anh không cần phải ở lại đâu. Tôi sẽ ổn thôi.”

“Cô không sao thì tốt. Nhưng nhờ bị sao thì làm thế nào? Nghe này, không sao đâu. Tôi làm việc ở nhà hay ở đây thì cũng có khác gì nhau đâu. Nói để cô hay, còn mấy lon Tizer nữa trong tủ lạnh đây.”

Anh thật tốt bụng, thật chu đáo. Mà anh đâu cần phải làm tất cả những việc này. Ellie nằm nghiêng và lại thiếp đi, yên tâm khi biết rằng trong nhà có người, ít nhất là lúc này.

Tối 4 rưỡi thì nàng lơ mơ tỉnh giấc vì bị bàn quang đánh thức. Trong vài giây nàng vẫn chưa ý thức được bây giờ là sáng hay chiều. Phải rồi, ở ngoài vẫn tối, nghĩa là 4 rưỡi sáng. Nàng mò mẫm bò khỏi giường, đi ngang qua phòng ra nhà tắm. Tốt hơn rồi. Giờ nàng đang tỉnh táo, hay là ra bếp uống một lon Tizer lạnh nữa nhỉ?

Lê bước ra hành lang, nàng thấy cửa phòng khách khép hờ nên đẩy cửa vào. Trong ánh sáng mờ mờ, máy tính của Zack vẫn để mở trên bàn nước. Zack đang nằm dài trên sofa, ngủ rất say.

Dù đầu óc đang quay cuồng và tay chân run lẩy bẩy nhưng Ellie vẫn không thể rời mắt khỏi anh; quả thực không thể đưa mắt đi chỗ khác được. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy Zack ngủ. Trong ánh sáng ấm áp của chiếc đèn bàn, mặt anh thư giãn, hiền hòa hẳn đi. Lông mi đen ngả bóng phía dưới đôi mắt, gò má trong cao hẳn lên, trên cằm râu mọc lờm chớm. Anh đang nằm ngửa, hai bàn chân bắt chéo và một tay để lên ngực. Nhịp thở đều đặn. Tuyệt nhất là anh không hề phát ra tiếng động.

Một người không ngáy. Luôn là một ưu điểm.

Thôi đi. Mà bệnh thật.

Ellie quay đi và tiến về phía bếp. Anh đã dọn sàn bếp sạch sẽ; chẳng còn trơn tí nào nữa. Giờ nàng cảm thấy tỉnh táo hơn, và khỏe hơn đôi chút, nàng mở tủ lạnh lấy một lon Tizer. Mất ba lần nàng mới bật được nắp lon. Zack mua cả sữa chua, bánh xốp dâu, thạch và mấy chai nước quả tươi ép đủ loại. Dạ dày nàng sôi lục bục; hơn hai mươi tư tiếng đồng hồ nàng chưa ăn gì rồi. Nàng đóng cửa tủ lạnh và bước ra khỏi bếp, không cưỡng lại được ý muốn ngó vào phòng khách lần nữa trên đường về phòng ngủ.

Nhưng lần này Zack đã mở mắt, rõ ràng vụ lục lọi tủ lạnh của nàng làm anh thức giấc. Anh quay lại nhìn nàng, nói giọng ngái ngủ, “Lẽ ra cô phải gọi tôi chứ. Tôi sẽ đi lấy cho cô.”

“Không sao, dù sao tôi cũng phải đi tiêu.” Ôi trời, sao mà lại nói ra chuyện đó?

“Giờ cô thấy trong người thế nào?”

Ellie tựa vào cửa. “Xấu hổ quá, tôi vừa nói đi tiêu trước mặt sếp.”

Anh cười. “Có gì đâu. Mấy chị tôi toàn nói thế mà. Tôi cũng quen rồi.”

“Tôi cứ tưởng anh về nhà lâu lắm rồi.”

“Tôi cũng không cầu kỳ chuyện ngủ ở đâu. Cái ghế này thoải mái đấy chứ. Trông cô khá hơn rồi đấy.”

“Thật khó tin.” Ellie đưa mấy ngón tay lên cào tóc. Liếc xuống dưới, nàng kiểm tra kỹ lại chiếc váy ngủ dài vừa trên đầu gối. Thế là được rồi, nàng không muốn sơ ý để anh nhìn thấy quần lót hồng của nàng. Nếu biết anh vẫn còn ở đây, nàng đã khoác thêm chiếc áo choàng ngủ. Nhưng giờ thì quá muộn rồi, anh đã nhìn thấy nàng trong bộ váy ngủ hết sức bình thường và đôi chân trần.

Zack vươn vai ngồi dậy. “Cô có muốn thứ gì nữa không?”

Nàng ngần ngừ. Sau khi ngủ quá nhiều, thực sự nàng đã thấy đỡ hơn một chút. “Anh có thể làm... bánh mì nướng pho mát được không?”

Zack cười tươi. Anh đứng dậy và chỉ ra sofa. “Đây, cô ngồi xuống đi. Có phải cô định hỏi tôi có biết làm bánh mì nướng pho mát không đấy?”

Nàng có nặn một nụ cười ngắn để đáp lại. “Anh không biết cũng không sao. Một bát ngũ cốc Weetabix cũng được.”

Ellie co cả hai chân lên ghế, đầu nàng dựa vào chiếc gối vừa mấy phút trước Zack đã gối lên. Bên ngoài thật tĩnh lặng. Bây giờ là nửa đêm và có vẻ như anh và nàng là hai người duy nhất còn thức ở Primrose Hill này.

Rồi Zack quay lại với hai đĩa bánh mì nướng pho mát, nướng vừa tới. Anh cắt miếng bánh của nàng thành những miếng dài dễ ăn. Anh cũng pha cho mình một cốc cà phê đen đặc. Bên nhau trong phòng khách, họ cùng dự một buổi dã ngoại mini mà mỗi người hầu như chẳng nói gì với nhau nhưng vẫn có cảm giác khoan khoái kỳ lạ. Ăn xong bánh mì nướng, Zack mang cho nàng bánh xốp dâu. Văng vẳng từ xa tiếng còi xe cảnh sát dội lại. Bình minh đang tới, chim chóc bắt đầu hót líu lo trên những cái cây đằng sau nhà. Tiếng xe hơi khởi động. Mí mắt Ellie sụp xuống và một lần nữa nàng lại thấy kiệt sức. Từ một khoảng cách dường như thật xa xôi, nàng thấy Zack đang xếp lại gối sofa để nàng cảm thấy thoải mái hơn. Giống như trở lại hồi năm tuổi, được chăm sóc và chiều chuộng. Đầu nàng đau như búa bổ nhưng không sao. Nàng mỉm cười và lẩm bẫm, “Dễ chịu quá... anh thật dễ thương...”

... *M*ấy tiếng sau, nàng lại giật mình tỉnh giấc. Vẫn ngồi trên sofa, nàng chỉ còn một mình và đang kinh hãi nhớ lại.

Dễ chịu quá... anh thật dễ thương...

Ôi trời, nàng thật sự đã nói thế sao? Những từ này thực sự phát ra từ miệng nàng trong lúc nàng ở trong tình trạng yếu ớt sắp thiếp đi sao? Nàng không định

nói ra, có thể nàng chỉ nghĩ trong đầu là thế này thật dễ chịu và anh thật tốt bụng, nhưng thật vô vọng, mấy từ này đã phát ra lộn xộn từ não nàng và nàng không bao giờ định để cho anh nghe thấy.

Nhìn quanh lần nữa, Ellie phát hiện ra mình đang được quấn trong tấm chăn lông vũ; chắc hẳn Zack đã lấy chăn từ trong phòng ngủ và đắp cho nàng. Trên mặt bàn nước, dưới chiếc điện thoại của nàng, có mẫu giấy nhắn với nét đặc trưng của anh:

Chào cô. Cô thấy thế nào rồi? Tôi về cho Elmo đi dạo và xử lý giấy tờ một chút. Muộn nhất 11 giờ tôi sẽ quay lại. Cần gì cứ gọi nhé.

Gặp cô sớm.

Z.

Chữ Z kết thúc bằng nét lượn nhỏ có thể là một dấu x, một con cá hoặc một nụ hôn. Hoặc có thể chẳng có nghĩa gì cả. Ellie thấy mình đang tập trung vào nét lượn đó, nghiên cứu nó, cố gắng luận ra anh định nói gì. Thôi, dừng ngay, kiểm chế, anh có viết thư tình đâu cơ chứ. Chỉ là một nét lượn thôi.

Cũng trên bàn nước, nàng thấy chiếc đồng hồ báo thức, một gói Ibuprofen, một cốc nước và một lon Tizer chưa mở. Anh đã nghĩ đến mọi tình huống. Sau vụ nói mớ tối qua, thật lạ là tại sao anh không để sẵn cả áo chuyên dụng cho bệnh nhân tâm thần.

Ellie nuốt viên thuốc giảm đau và uống chút nước. Người nàng vẫn đau và ngủ tiếp có vẻ là một lựa chọn hấp dẫn. Nhưng đã 9 giờ rưỡi rồi, khoảng một tiếng nữa Zack có thể sẽ quay lại và nàng phải rửa ráy đã.

Nước tấp vào da nàng như đạn, cơn đau như dầm và nàng chưa bao giờ nhận ra tấm vòi sen lại khó khăn đến thế. Ngay cả nhắc tay lên để gọi đầu cũng làm nàng kiệt sức...

Nào, tập trung vào, làm cho xong đi, cứ để vòi sen xả hết xả phòng đi. Đôi chân nàng lầy bầy và hơi nóng của nước làm đầu nàng mụ mẫm... Ôi, và giờ mắt nàng đang nổ đom đóm, không hay rồi, mấy vệt đom đóm càng ngày càng lớn... Rồi, ra khỏi đây, ngồi xuống trước khi mày ngã... úi...

“Ồi trời, sao lại thế này? Cô làm gì thế?” Zack nhìn nàng hoảng sợ.

Ellie tự nhủ mọi chuyện có thể còn tệ hơn. Có thể nàng đã ngất xỉu luôn rồi. Có thể Zack quay lại đã thấy nàng nằm một đống, trần truồng và ướt sũng trên sàn nhà tắm. Ít ra nàng đã khoác được chiếc áo choàng và quay về ghế sofa an toàn.

“Tôi ngất trong khi tắm. Thực ra là trong khi tắm dở.” Nàng ấn một đồng giấy xuống vào thái dương; vết sưng đang phồng lên trông thấy nhưng ơn trời nó không còn chảy máu nữa. “Tôi cộc đầu vào gờ máy sưởi. Không sao, không cần phải khâu đâu.”

Zack xem kỹ vết thương. “Tôi nghĩ vậy phải xem lại. Tôi không thể tin được là cô lại cho rằng tắm là một ý hay. Trời đất cô đang bị cúm mà.”

“Xin lỗi. Tôi chỉ muốn cảm thấy đỡ hơn.”

“Có vẻ không hiệu quả nhỉ. Cô suýt nữa vỡ cả sọ kia. Rồi, thế đi, tôi sẽ không để cô một mình nữa đâu.”

“Không sao mà, tôi hứa tôi không tắm tấp gì nữa đâu.”

Có thể anh không muốn biết điều này, và nàng cũng không mơ tới chuyện nói cho anh, nhưng lúc cầu trông anh càng đẹp trai. Ellie nằm xuống khi anh đi vào bếp, và nàng nghe tiếng lách cách phát ra từ tủ lạnh.

Một lát sau anh quay lại với gói ngô ngọt đông lạnh bọc trong một cái khăn sạch. “Đây, đừng có di chuyển, cứ để tôi làm. Giờ cô trắng bệch như tờ giấy rồi kia.”

“Anh lúc nào cũng hách dịch thế này à?” Nàng nhắm mắt khi anh chườm túi đá lên vết sưng bằng quả ổi trên thái dương nàng.

“Ừ.”

Nhưng anh không thể ở đây suốt được.”

“Tôi biết. Nhưng phải có ai chăm sóc cô chứ.” Zack gạt nước trên cổ nàng. “Thế nên cô sẽ quay về phố Ancram với tôi.”

Zack đem xe tới, đỗ ngoài cửa nhà bên cạnh một chiếc xe khác. Anh thậm chí còn không cho nàng tự đi xuống cầu thang. Thay vì thế, anh nhắc bổng nàng lên và bế xuống nhà.

Ai bảo bị cúm là chỉ có thiệt thôi?

“Có cảm giác như tôi bị bắt cóc vậy.” Trời ơi, cảm giác quá tuyệt ấy chứ. Ellie phải cố nhìn đi chỗ khác không thì anh sẽ biết được nàng đang nghĩ gì mất.

“Không thể để cô ngã từ trên cầu thang xuống rồi gãy cổ được.” Giọng anh cộc lốc. Anh chỉ đang nghĩ rất thực tế thôi. Đầu nàng nặng trĩch như quả bóng bowling; nàng cố lắm mới giữ thăng được đầu. Nhưng rồi nàng cũng chịu thua và dựa đầu vào vai anh. Thế này dễ chịu hơn nhiều. Cảm giác thật hạnh phúc khi áo sơ mi vải bông mềm của anh cọ vào má nàng ấm sục.

“Hy vọng tôi không nặng lắm.”

“Không sao, sắp đến nơi rồi, cẩn thận chân cô đấy.” Anh xuống hành lang dưới nhà và cẩn thận đưa nàng qua cửa.

Hai phút sau họ tới phố Ancram và chu trình đó được lặp lại, nhưng theo thứ tự đảo ngược. Ellie nhắm nghiền mắt, nhớ lại sau đám cưới, Jamie đã trịnh trọng bế nàng qua cửa căn hộ ở Hammersmith. Anh giả vờ ì ạch dưới sức nặng của nàng, nàng đã đâm cho anh một quả vào mạng sườn và hai người cười nhiều tới mức anh suýt nữa làm rơi nàng.

Thôi nào, không nghĩ về chuyện đó nữa. Nàng chẳng còn hơi sức để mà xúc động. Nàng được bế qua một bậc cửa khác để lên gác. Qua phòng khách. Đọc hành lang và qua cánh cửa phía cuối.

Hai mươi phút sau có tiếng gõ cửa, rồi cửa bật mở.

“Là cô đây.” Geraldine bước vào, tựa người lên cây gậy chống. “Ôi cháu yêu, trông cháu thảm quá. Zack bảo ta qua xem cháu thế nào. Cháu có quả ổi trên đầu to thật đấy.”

Ellie mệt lả. Nàng để bà khám cho nàng. Căn phòng không dùng đến của Zack có màu xanh nhạt và trắng, tạo cảm giác mùa hè với rèm cửa màu xanh lá cây bay bay trong gió. Cái giường cỡ trung nằm thật thoải mái. Thái dương nàng giật giật. Nàng nói, “Cháu đúng là rắc rối, phải không cô?”

“Không phải lỗi của cháu mà. Rồi, xong cả rồi đấy. Không có gì nghiêm trọng. Nghỉ ngơi và nhớ uống nước đầy đủ. Cháu sẽ sớm khỏe lại thôi.”

“Khô thân Zack, bị chết gì với cháu.”

“Có những người thích được chăm sóc người khác. Khi đó họ thể hiện được những mặt tốt nhất của mình. Nhìn Zack thế này cũng hay.” Lòng mày Geraldine ngo ngoáy. “Ta luôn nghĩ ân cần với người ốm là một điểm đáng yêu ở đàn ông đấy.”